

• fyllan, den andra blir Ogdadslig i fyllan: Den
 ene blir fatetmodig, fram och gar i fyllan, den
 andre blir vildfint, och alldeles oregelb. i fyllan.
 Unglingen blir kär, djurf och rängängan, den
 fattige blir rik, den snage blir fad. En d. om
 med Jans blir i Hatt en stor tankare och Filos.
 Så olika verkan har spriten på olika
 Constitutioner.

912. Utan misf. beror det olika äffinet af
 913. de olika Constitutionerna, Kanst och
 af de passioner, som för tillfället äro råden
 de. Men spritångens verkan, på förståndet
 på inbillningen kraften och de äfriga jäls för
 mågenheterna, bevisar att främmande beständs
 delar, inblandas i blodet, verkar på nerverna
 och Nervsystemet, på att till och med den filosofiska
 Förmufts själen blir confunderad af spritångens.
 Detta bevisar att Förmufts själen, ingalunda
 är så uphöjd, äfven motmen, eller så själstän-
 dig och fri, att den ikke kan påas af spritångens
 och andra "duntter" som upphuga från Passions
 organerna. Fysiologerna kunna synbaktigen
 bevisa, att Passionskraften komma till
 förändring i blodets beständs delar, genom de
 olika sorters ammen, som afsjutas från Passions
 organerna, så att den cholertiska har "mycket
 galla i blodet: den som är kär, har "fjerna"
 i blodet, och sålunda kunna vi begripa nu
 ruledes spritångens, kan verkar på hjertat
 och förståndet, annorlunda än det gallblan-
 dade blodet, och detta åter annorlunda, än
 det "fjerna blodet". Det franta blodet
 måtte äfven hafva en annan verkan på
 hjernan, än det röda blodet. o. / v. Vi måse
 rent ut säga, att de anatomiska och Fysio-
 logiska förhållningarna, kunna "verida klacken

af Förmufts, och tinga ut ägonen på det G. äffinet, om
 den spiritualistiska Filosofen ikke vill taga skal
 och besvar af den förskandade tankaren.
 913. Så vida Passionskrafter äro verkliga "mag-
 ter och krafter", det organiska lifet, som på ena
 grundläggande punkterna, och förorsaka sålunda
 Descartes (Descartes), så böra vi ikke förakta
 Descartes magt i människans, utan hållas
 fruktas den, såsom en "fataliska magt" som kan
 verka på alla förändringar i världen. Den
 infernaliska passionen, som bas i människans
 kraft och blod, tyckes väl i första påseendet va-
 ra en "blind kraft", som pånekammer under
 namn af, "drift, instinet, Temperamentet, Pas-
 sion; hvilket ikke lärer försona sig med begreppet
 om en "Personlig djefuul" försett med vilja och
 förstånd. Men långt ifrån, att vi med Martinen
 skulle inbilla oss att "Anden är viljans organ"
 måtte vi antaga, att den "menschliga viljan är
 den enda Andens organ!" [465]. Hvarigenom
 Passionen blir en Personlig vilja och djefuul
 i människans kraft och blod, blir en "Personlig djef
 vel". Den blundt verkande Kraften, Driften, instin-
 tet, Temperamentet, Passionen blir genare
 den menschliga viljan, en Personlig kraft. (?)
 914. Kalla vi nu dessa "magter och krafter" för
 Väsenden, som talade genom den beskaffes man,
 som gingo ut från människans, och gingo in
 i Självaktigheten, som kallade människans en
 i elden an i vattnet, som plågade den Con-
 reiska quinnans datter, och gingo ut från
 Maria Magdalena: så kunna vi åter om
 i metafysiken och Ontologien, mikroskop
 är så b. att sednare Själen tankare
 måhet förhållning, metafysiken, som kraften
 sking neta gräten. Sake är det heller

vi mening, att bestämma dessa "Anders"
substantialitet, utom vi antaga endast deras
Receptens" likhet, utom utskräffet eller utskriften
även är ett existentiell förhållande till sine
substantialitet. (Hörsen M.). Och då vi härmed
antaga dessa Anders existens förhållande en allmän
giltig samling, så hafva vi en säker grund
för näst nämnda om dessa skräffet verk
likhet. Vi kunna då med tillförlitlighet af händelsen
bestämma både undersökta skräffet och verk
på den uppränte människans.

U. U. Egoismen eller Beteendebestämning, djelförhållande
afseende, denna människans förhållande.

915. Uppmanas sig: människans under namn
af "sjelfbehållningsdrift" och riktar med sig
till händelsen i maktfullt, för närings driftens
samt behållas sig med afseende på händelsen
till lifets slut. Egoismen är händelsen hos djuren, och
hos i sammanhang med lifen, hvilka hos
villkor hos djuren präglas för händelsen
dessa är också det förhållande som är
i människans. Egoismen är händelsen under man
bestämda alldom (Bistat). Såsom drift betraktad
verkar den jämt och utan afbrott på viljan,
försett den upmanas sig, som "Egoismen"
den verkar på förtändet, och händelsen därefter
finne" uti händelsen verkar den "Egoismen"
Händelsen; uti sammanhang Egoismens förhållande
uti inbilleringskraften "inbillerhet" uti händelsen
utmärker Egoismen, såsom "Ider om rätt och
drift, om godt och ondt."

916. Begreppet händelsen magtfullt hos de fly-
rande, och händelsen viljan hos händelsen

grund. Egoismen. Den händelsen viljan vill
afseende på alla händelsen. Den händelsen viljan
även det moraliska och religiösa händelsen.
Egoismen utmärker uti filosofens förhållande en ide
om viljan händelsen, och uti viljan ett begär, ett
oberoende och händelsen. När den händelsen
den, händelsen och "vara" händelsen af en händelsen
makt, vill händelsen oberoende af denna händelsen
det händelsen ett förhållande, oberoende händelsen
afseende, oberoende förhållande, som händelsen det
upmanliga förhållande oberoende? In. Händelsen
vill då viljan utan afseende, och händelsen vill vara
utan grund. Det händelsen kan vara af egen
kraft vill vara af egen kraft, det händelsen
vill kan vara oberoende af en händelsen
vill vara, oberoende af en händelsen makt.

Sådan är händelsen, eller Egoismen händelsen
som är för afseende. Vi kunna utmärken
ka afseende Egoismens makt, ett händelsen grund för
Egoismen. Vi kunna utmärken, att den händelsen
Egoismen, makt vara en afseende
till den moraliska händelsen.

917. Egoismen upmanas sig, hos händelsen, såsom
en händelsen att vara händelsen är händelsen
den hos händelsen uti händelsen händelsen
händelsen, eller händelsen uti händelsen. Ex.
"Ida vill ha makt". Händelsen för: Jag vill ha makt.
uti Egoismen, Egoismen viljan, händelsen händelsen
händelsen, ett förhållande på Egoismen händelsen
Ex. Händelsen vill äta händelsen, händelsen det händelsen
vill kan viljan mellan den händelsen händelsen.
och den händelsen; det vill viljan även på händelsen
och händelsen, och vill uti händelsen händelsen
den händelsen; det vill uti händelsen, det vill viljan

hvarja Personas, det vill släppa i vatten,
men vill inte låta förvaltningsaffärer sig
från dessa värdelösa ting. Detta förvillande
på egen kraft, utan Egoism kraft är samma
själfvisshet som uppenbarar sig i Filas
hans Troicist, och benägenhet för oberäknade
af all nägne makt, hvilken han på gamla
sitt vara själv. Skummal hans psykiska existens
deras helt och hållet af en högre makt, en
gamlare förs, vill han dock inte låta sin
metapsykiska och moraliska existens vara
beräknad af en högre makt, han vill
i nervositet förs vara alldeles oberäknad
af den metapsykiska närvarandigheten, och i
moraliskt hänseende vill han vara alldeles
os oberäknad af den moraliska närvarandigheten.
Han vill realisera sig i frihet genom
egen ägennättsfrihet.

918. Då Egoismen uppenbarar sig hos människor,
samt på samma självkänsla, och självbe-
hållningsdrift, så är det vidvårdens makt
att denna drift har af skyddsgifver till
helt andra ändamål, än hvar den andra drift
i förening med fyndens och drifver människor.
Självbehållningsdriften, drifver oss
människor, att uppreha till jantiska
lif, på bekostnad af det andeliga lif.
Detta villte satsa gamla väl, har
han sade: "Minns för Minns, att allt det man
människan har, det gifver han för sitt lif."
Men han villte inte att den tröande
kunde upprätta sitt lif för sitt andeliga lif.
"Den som vill ha sitt lif, han skall mista det."
Självbehållningsdriften, har en framgångsrik

konst: människans natur är af Skaparen: och
denne vill släppa drifver henne, att beräna
sitt andeliga lif. När Egoismen vänder sig
att detta håll, så först blis människans
flor, och stark. Andensor, han blis envis
i sin själfrennelse, och fast i sin grund
fasthet, han blis egenfinnig, till hallettning
och djupare och djupare. Han blis stark
och vettad sig om att all djupare makt,
samt vill föräpna henne hennes saka
lif, (han girger: uti ännu att se: En
hå, som drifver till att det af vinsten). Men
derjämte lig, och krypande för det Gudarna
liga majestät, och för alla, som
hå äfvel, henne i andelig oförmåga, mild
och nedvänder mat alla kulligens fattiga, måla
tänke: taras vid den förre tröande tanken
fätter. Med ett ord: Alla Asatis, som utmärks
den Naturliga Egoismen, sinnes man
i den andeliga Egoismen, med den skilnad
blott, att den förre är värd mat jantens, men
den förre är värd himlen.

919. Hvar som Egoismen är den första
samt, som naturen har människor
under. Namn af självbehållningsdrift
och självkänsla. Så är att samma
den, villte att själfrennelse, uti det näste
ta tillståndet ansluter sig till djupare till
en Guds Engel, och till, så på "Gammalt
färdighet". Denne fröande drifver den
näste människans på den egna kättnin-
gens väg. Egenäktetsdriften, är
för att den den vinna, måla blifva Eng-
lars like" men när laget uppväckt

i människans all begärelse, kunde han kan
då blifva "Englans like" han träffas sig
då vara en "djefuul" men Egnrättfärdig
tes disputer kenne att blifva "En Engell". Han
vill blifva helig och pyndfri, inna
han någas nålles Förfäresen. Men just
genant denna fjelftarna helighet, gör han
miste om Förfäresen. Guds lag fördras fjelft
fjelfkunniga rehet, men Egnrättfärdighet
fördras dettamma. Lagen är en tuktare och
till Christen, men Egnrättfärdighet är
en tuktare och frans Christen.

920. Egnismens verkan är olika efter Organerna
helfskapenhet. Annorlunda verkar den på
kjerat, annorlunda på viljan, annorlunda
på förståndet. Man "rätle fört" när på Passi-
onens "moraliska" och "fjelfiga" Elementer. (21, 22).
Uti kjerat tygnbarar sig Egnismen påsom Egn
känlek. och på vida madet kjerfins till kjerat
"han har mad i brädet inne" på verkar Egnis-
men "trägma" på dragaren, påthet, på-
fand. Den gör människans obarnhetig, och
hårdkjerat. Uti Samvetet unvacker den Egnistiska
Passionen "Egnrättfärdighet" eller en begäran
het att vara "rättfärdig" djefdig, helig och fjelf
fri, af egen fört. Egnrättfärdighet är Egnis-
mens "moraliska" Element och smedens Sam-
vetet är "rättfärdighetens" organ. i men-
skan, på föge vi med rätta, att Samvetet kjer-
vet i förenig med Egnismen, förvandla till
Egnrättfärdighet. Man gör, att människans
vill vara fjelf rättfärdig och ansvanig för
sina gennings. Denna fjelfuall vilja
vara rättfärdig, är Egnismens verkan på viljan.

i förenig med Samvetet kjerfvet verkan på viljan.
Samvetets verkan på viljan är "heliga begär", men
Egnismens verkan på viljan är "Egnheliga". allt
då blir summan af Samvetets och Egnismens
verkan på viljan, en begärelse, en begäran, ett en
fräfsan, ett begär att vara Egnrättfärdig, fjelf
helig och fjelfga. Och detta begär efter Rättfärdig-
het och helighet, kan den kjerfiska moralen
Filosofen seke ange för någonting ondt smed.
det tygnbarar sig uti på kjerf medvetenhet
påsom "den gada viljan fjelf" "forn alltid vill
det gada och fjelfualliga" (manterf).

921. Men just denna fjelfuall efter Egnrättfärdig-
het och fjelfgjord helighet, är, efter fjelfda
fallet, det fjelfta bratt smat Förfäresen och
Rättfärdig förfäresen, som vill Rättfärdiggöra
den orättfärdige, och helga den ahelige, rena
den onke göra den brattfjelfa fjelfuall, utes efter
den brattfjelfes Egn, helighet, eller Egn rättfärdig-
het, utan efter sin egen barnhetig och Rätt-
färdighet. Den som fjelfuall efter fjelfkunnig
i Egnrättfärdighet, och fjelfhelighet, kan fjelfuall
rakt smat Förfäresen, vilja och affikt med
Förfäresen. Den brattfjelfe vill då fjelf gadt göra
fjelf bratt, fjelfuall vill fjelf affilans på fjelfuall
det vill föge: kan kjerfhus ingon räd, om en
tygn eller bara föge till sina Förfäresen. Jag kjerf
ver ingon räd af en, jag fjelf fjelf fjelf
för mina gennings. på föres Förfäresen
kjerat af denna Egnrättfärdighet och detta
andelige fjelfuall, mera en af fjelfuall
bratt och kjerf kan tygnens kjerf kjerf
fornuall utes begärelse, kjerf och på fjelf fört
kan (kjerf) bratt smat Förfäresen ty tygnen

eller honom tänkas på: Den vanära, som drabbar
mig, kan icke drabba Färdbranne, de hafva
ingen del i mitt brätt. Och likväl visar oss den
dagliga erfarenheten, att barnens vanära
drabbar Färdbranne mest, emedan barnen tyfva
icke hafva kraft att förmåga af sin
förmögenhet. Alltså är Egoistisk förhållan-
den största synd annat (Förhållande).

92. Likasom Egoismen upväcker "Egoismen"
i viljan, så upväcker den "Egoismen" i
finnera, jämte "Envisket" i Förfärdet. "Magt-
begär" är en följd af Egoismen. Detta begär
upprepar sig i viljan, i fyndighet
hos de Magteägande, och i Fyrdigheten
visar, att Egoismen såsom Magtbegär, förenar
intet brätt om det kan tjena som gnedel för
denna Förfärdens tillfredsställelse. Blodsfränd
förenar är förfärd emellan Färdbranne och barn,
men för att förstå att Magten hafva barn
mönstret sina Färdbranne, och Färdbranne hafva
mönstret sina barn: Därför äro alla politiska
ka magter afmålade i Bibeln såsom Jä-
drar och Gatabackar, som stännga, eller icke
framställa, de under bilden af Gatabackar och
vidunderliga djur, som stännga och
afgymnuler. Egoismen visar sig förfärd
uti Nebukadnezars, Alexander Mognas,
Romeriska Kejsarens, Nero, Caligula
m. fl. I det Rådetsmet har Egoismen vi-
sat sina förfärdiga draketänder både i
politiska och andelig magt, med andra

Egoismen den Gynnsamste af Alla djeflar, anten-
gen den upprepar sig som Tyranni, Rådetsmet
eller Rådetsmet: och det är nu framt att förfärd
uti Fyrdigheten förfärd Egoismen eller Rådetsmet
har visat sig vara Gynnsamste.

923. I bland de hända har Egoismen uppreparat
sig som en palst i Färdet, och såsom
en palst begrepp i Färdet, om rätt och
orätt om gadt och andt. Icke allenast i det
rätten, utan äfven i Naturrättens utgör Ego-
ismen en del af Menneskans rättigheter. Enär
Egoismen genom både sina Elementer verk-
sa på hjernan, både genom nervens reaktion
och genom det frakta blodet, så måste af-
ven Färdet och Färdet förmåga
och förfärd af denna hända. Egoismen
har uppreparat sig icke allenast i
Färdet och Färdet, utan äfven
i de flesta Filosofens systemer efter Reformati-
onen, framställa Egoismen såsom en fruktad
delt förfärdighet hos Nebukadnezar
Alexander Magnus, och de Romerske Kejs-
arna, kunde nämna af biff på Färd
Mapi om dess färd Gubon, att Rådetsmet
förfärd sig vara Christen Färdet på
jorden. Det var väl icke Rådetsmet verkliga
afven tygelse, men att afven de förfärd
tänka, såsom Hegel, kunnat förfärd
menneskheten, och säga: "menneskheten
är Christen" det bevisar mer än allt
annett, att Färdet är förfärd.

att Därför förefattade en fläkning i angaren.
 na, det var en fruktbar som ingen annan ännu
 djefuulen hade förefattat. Deras kan man
 gluta, att djefuulen är någonting verkligt
 den ver bely Kraft som gripes dygert in i det
 organiska lifet. När djefuulen inte kan
 för vilja fram, då pågår han menniskan
 till död. Stmn. att menniskan kan dö af
 luttas ambition, är en oemätlig förmåning.
 Utom de historiska bevisen höra vi i län-
 ga anatomiska och fysikaliska bevis (Se Descar-
 ret om Därför). Det finns äfven exempel
 som bevis, att ambitionen kan döda, djur.
 Se Nilsson Fauna: historien om näktergalen
 som dog af ambition.

927. Ambitionen har fått en viss moralisk
 ansträngning. Den kallas "heder" "hederskänsla"
 "ära" "honor" "anseende", reputation, ja till
 och med "aktning" o. s. v. Men huru hel-
 lig ambitionen än må vara, kan det
 likväl sättas i fråga, huruvida den
 ena satsen kan vara mera aktningvärd
 än den andra. Såsom ädelt (moraliskt) mo-
 tiv till menniskans handlingar, återfinns
 icke. Moral filosoferna påstå nästan
 allmänt, att ambitionen icke är något
 ädelt motiv till menniskans hand-
 lingar. Huru den brukas mången
 dygdig kona från konvens pynt. Anna
 minne kan ambitionen gälla inför
 Gud, som pondras kärlek, lydnad och tro.
"Huru Runnen i gifva Gudi äran som
tager pris af hvarandra i hönor?" Enligt
 bibeln är kärleken det enda rät-
 ta motivet till menniskans handlingar.

gar, och denna vördnaden för Gud (Guds
 fruktan) och desamma Därför är en
 syndafallet undertryckt af de nedriga
 Därförerna, och den föne måtte hvar
 fatta från såsom motus för hvar sin
 handlingar, således duger inte ambitionen
 till motiv till menniskans handlingar.
 928. Ambitionen är störst ibland militä-
 ren och minst ibland bödeln. Den hos störst
 mängden hos män i försvarst. Kärleken
 till lifet är i allmänhet dygert inmatad. Men
 naturens men äfven denna kär-
 ligheten af ambitionen, som drifver
 menniskan att kasta sig i den ägar
 hvar sin lifet i sig, till ex. duellen att
 dö för äran, har i alla tider varit ansett
 för någonting stort och ädelt, men men-
 den, som dö för äran, vara i moraliskt
 anseende bättre, än den gerige, som dö
 för Guldskrinet? Huru mången
 det hvar som ruineras sig för denna
 passion? Man vill, vara hederslig
 och lefva efter sitt stand, d. v. s. äfven fiska
 tillgångar, för att till frid ställa denna
 passion, måtte mången förlora pengan
 af andra, utan att kunna betala.
 Ambitionen är en färdig drift, som
 drifver mången till de nedrigaste hand-
 lingar, mord, rågn, bedrägeri, hvar sin
 mången skinner den fatiga ingä bon-
 beren, för att få fura upp porten till
 ilag med sina vänner.
 929. Ambitionen tvingar konen att mör-
 da sitt eget barn. Det ges nästan ingon
 så dag och nedrig handling, hvar till
 ambitionen icke kan tvinga den.

Järn den af är bekräftad. Likväl har äfven
 denna infernaliska Masjans kunnat amf-
 na sig till en Guds Eng. Ambitionens mo-
 raliska Element kallas, för Ar, keder, värdnad
 aktning, beundran, som man hyfs, för en
 Anax, man en aktad och värdnad man;
 det är ett emine, om en Annens moraliska
 karakter. Men järn människans morali-
 ska värde är af all och intet värde
 inför den Alltittande, ja jag, Frälseren:
 "

930. V. Veta ganska väl, hvaruti ver-
dens öra lyssnar, och för hvilken världen
lyssar åttring, nördnad och beundran.
Det är inte egentligen de stora männens
moraliska karaktär, som man
aktas och äras: utan det är frillett,
talang, kraften, vändamot, tapper-
heten m. m. som världen beundrar.
på detta vis, Ross en kora en pretios
vinna den blinda härens åttring,
om han blott förflytt att dölja sin kedri-
ga karaktär, Men gifva den en mora-
liska anseelse.

§31. Ethrus Ambitionens moraliska Ele-
ment aktning, vördnad tillgifvenhet
något Reddämnes verken af det

finliga, som är Ängestrikhet påfångad, pland
Rödd, ständs och Kraftfebril och m. m. på
att en aktad Bände kan anses för utka
hederlig och aktörings värd, som en fästing
Gnefmanne, vi fås sig utiakt anställd
under Alla sina hederliga och mo
raliska former, hana en dabsjende till
den fannra Christendommen i Hedens djf
vullen Upprättet i viljan att begär, att vilja
vara ansett för rättfärdig; att vilja vara ansett
för icke brattslig; Det är således denna djf
vul, som trängde den brattslige, att förneka
jitt bratt; Skulle fanningens ande förneka
en Uppriktig fynda bekännelse. Egenrätt
fändighetet Upprättet i viljan att begär, att
vara rättfärdig, "esse, quam videri bonus ma
luit" men ambitionen Upprättet i viljan
att begär, att fyndas rättfärdig; "nec videri bo
nus maluit, quam esse" Detta begär efter den
färfra äran, är ett bibland de största hindren
för Christendommen. Det fördrager en sträng tuck
tan af fanningens ande; inman fyndas
kan förneka till en Uppriktig fynda bekän
nelse.
93. antas Skaffade väl bant öronbigen
men den får ännu kvar i kyrka dag och
under någon af hemlig fynda bekännel
se oaktadt den verdsliga dagens för
drar dess Upprättet på fynda bekän
nelse af brattsligens. Därför ens benö
dande gör juft blengia ut, att förneka bratt
sligen till var Uppriktig bekännelse
färlar sine har men det uti kyrka
emnat hederdjefualen stänne rättfärdig
ja att fynderen till och med har rättfärdig
att emättaga förjaktan om fynderens
förlätselja, den hemliga bekännelse
skulle han ännu är i djefualens val,

ack skad i ett oförelteligt förhållande; han har
näst ingen af sig sig själv och allt
hans nådande, då han icke vill bekänna
sina synder öppenbart utan hemligen
för sig själv, som är vid lifstraff förbunden
att döja brättet churid. Därför fördras
att brättet skall öppenbart vandra i nåd-
tiden, då det i alla fall måste öppenbart
vandra i evigheten. Allmänna lagen är det
ta fall närhane den eviga Rättvisan för-
dringar, då den stadgar, att den som dölar
en Annans brätt, han är delaktig deruti.
Men enligt kyrkans lagen är brättet ålagt
att döja en annans brätt. Detta är ingen
Konsequens i: Klagförelserna.

935. Heder djefvulen vill icke allena
äfrer skyla sitt eget brätt utan äfrer
andra brätt. Det är Christen måste
hafva mycket för sig för så kallade
hedersträffar, innan han tvingas af sam-
ningens ånde, att vittna om Samningens.
Världen menar, att hvarje Christen är skyldig,
att äfrer skyla Andras fel men den
dåna är stridande emot apostolorna
Johannes dagens, Trälparens och St.
paulus för fanad, som guds den
nå ut att straffa världen för sig.
Epj. 58:1. Johanne dagens fördras
för öppenbar syndabekännelse af den
sinn dämpes. Matth. 7:6. "med syndabekännelse
frött och annat uttalar". Fjell
Hed. Wilhelmshafen. Det var således icke
någon hemlig bekännelse, eller "moral-
lig" utan en öppenbar syndabekännelse,
hvar ett kvar och en öppenbart bekännelse
kände de synder, som han hade begått. Fjell
Järn öppenbarade Farijseernas skädes synder.

Hvar sine äfrer skyla han som icke? Heder djefvulen
fördras ju, att en Christen bör äfrer skyla en
annans synder, och flera näst som andra tänka
att tala godt om sin näst. Ja så göra tyckes
som års. Kamman, och så göra som kallas af
hvar backar, som års delaktiga i samma kast
synd. de äfrer skyla hvarandra, fel med
Samningens fördras, att synderna skola öppen-
baras, och brättet skall icke döjas.

934. att blifva ärlig inför Gud, att sitt eget. Sam
vite gör vålan för den väktiga Gud för ägon
sinn. "Eldsläger" för hvars gemenskap
blick ingenting kan vara för salt, men
att blifva ärlig inför världen och
alla djefvar, det kallas på gammeladans
alldeles förskräckligt, hvaraf man kan
finna, huru förskräcklig djefvulen måst
i mennekan är. Det finns berättelser på
guds väkt mennekan, som vägar uttåka.
Alla sina hjertans hemlighet, för någon,
men så snart den väktas sitt förnaka
en drappa af råder, och församlingens.
då fördras han all heder och års allakt
ning för sig själv. Han bräder ut sitt
hjärta, som en duck, och låter hvar och
en, som vill läsa hans hemlighet.
Då menns icke den blygsamma jungfru
att kallas för "deggelkrona" Enbart kan
genoms Råder sitt igen sin nästa äran
Christi smälets är då hennes ära. O! Un-
der! någade en berömd kvinna i den
hemmelika fortjuingens äroblick.
"af djefvulens krona, har blifvit en
Christi krona."
935. När världen talar om den falska ambli-
kanen, så menas dermed vanligt att

begår, att i utnärntes mätts wisa sig hedenslig
akt, anständer för verlden, uti brunnings, som
tät, och hufvud i kildel, hvilken galen
mer och mer tager af oss hand ibland allmog
som vill härna efter ständers förenhet
därskages, hvarizonen af alla mättn
närnas sig. Men verlden kan uke bli
ga, att den falska ambitionen trärker
sig andä till. Önsketen och den hemli
ga pyndabekämpelsen, som kommer in i
hvar kalazar. En fönnedrad vanelse, som
egentligen ingen ära att förlora, om
kan omhvarv kännas, huru dygt kan äs på
leva. Men Egensättfärligheten och den fals
ka ambitionen upväcker i förneftelsen
falske Idé, och i förneftandet ett falskt be
grepp om vänt några människovärde, som
inför Gud ingenting annat är, än en tom
bildning. En hora som uke kan haf att skän
ma af oss sin fönnedring, när föräldrar
tats amaffe kärlek. Om föräldrarne ha
na den äfvertygelsen, att kan kan förlo
nat sin ära, men kan uke desto mindre
har den äfvertygelsen, att kan kan sin
ära behåll. De mätte ju föräldrarne
högeligen beklaga en fadars vanelses
andeliga blindhet, som uke en gång kan
medvetande af sin fönnedring. Just på
här det nu till sked den fönnedrade och
vananade menskligheten, som inbillar
sig ega ett människovärde, som uke
kan ge, utan genom falskt förlokat till
människovärde, ja hela menskligheten
kan genom luffer och bratt förlokat till
människovärde. Människan kan äm
gesedat blifvit ännu inför Gud, inför

den Gudarlige läran, och den ära, som Fila
Jofen ämme vill tillerkänna människans
för verlden, den kan kan fått af satan i den
falska ambitionen.

W. W. Egensättfärligheten, gerighet.
936. Gerigheten är den tredje af de tre
första lagarna som behövs för den natu
liga människans. Den utgrenbar sig hos
barnet först efter födelsen, som uke efter
mat och kalla i första stadium af sin utveck
ling, för "Näringsdrift". Or "kapna på tyfialag" för
att denna drift har sin grund
grunder antagit, att denna drift har sin grund
i matmättnings angärna (205). Chur
lof som uke kan antaga att driften har
sin subjektiva grund i det angärna lif
vet. Närings driften finns i hela djurriket, hos
mullvaderna och några andra till sommadys
klaps förnärde arter, upväcker den ett be
gär att samla ett förad för framtiden. Detta
begär är starkt hos människor, driften
men är dock gerigheten till en del under
trycket af andra passioner, men framtiden
under märbarhet alldern, under namn
af "proffanhet", väntar till rikhet och rik
het hos fadars personer, uti hvilka gerig
hetens moraliska element har äfver
vignen. Hos andra utgrenbar sig som
en drift under namn af fräls, fräls
och öngiken, kärlekhet m.m. uti
fadars personer har gerighetens finli
ga element afrennignen (212).
937. Hos människor uttagas gerighetens
med alldern hvilket uttag har
sin grund i matmättnings angärna
En "gerigbukt" är ett ord, som tillkännag
gives, att gerigheten kommer från

"boken." Det kan väl icke apodiktiskt bevisas att Genigheten har sin subjektiva grund i magen och smältningskanalen, ty vi kunna icke precist känna detta; liksom vi känna, att vreden kommer i främre hylat, men det kan icke heller bevisas att Genigheten är ett förståndsbegär, ty ett en Genighets, som står på grafvens brist, borde förståndets benägenheter gäddiga ut, att jämna oförklarliga skatter för den gränslösa smältkanalen, så har vi ganska väl vet, att han icke kan begära de jordiska skatterna i Genigheten, och likväl jämlar han dessa jordiska skatter med en antarkas, som om han där kunde leva i tusende år. Mången ganska Genighets är för sig själva, att han icke någons äta skunn han har några aspiringar.

938. En sådan Genighet går äfven för sig det naturliga benägenheten, och vi får att det är en drift, som ingalunda kan kallas sin grund i förståndet, skunn driften utvecklas i viljan ett begär, och i förnuftet en "fix ide" och i förståndet en benägenhet, som går ut på att jämna mer och mer utan appetit och utan ändamål. Denna drift är således hos den gamle Genigheten, en "blind Satans arbete" skunn Satans, som icke har något visst mål för sin frälsning: han är genig för Genigheten, som, och här frälsas viljan återigen "utan ändamål äfven alla motiver."

939. Genigheten känne sig som en sådan blind och ändamålslös drift, icke för-

klarar, men taga vi Sympolagen till hjälp, så kunna vi nägonlunda klart känna, hur föne en del gamla Personer äta de sista, utan att någon mat stannas, och sedan de äro besvärligt kungliga, ätna de äro för sig själva, att de icke någons äta. Det förra kommer deraf, att Genigheten följande ment har afsvagats, som hos de förra har Genigheten naturliga Element afsvagats. Genigheten är i andligt afseende rikare. Det kan väl icke afseende, och som boken jämlar all mat, och kan ändå ingenting behålla för egen del, så jämlar den goda allting, och kan alls för ingen ting behålla för egen del.

939. Det kan väl icke afseende Sympolagice bevisas, att magkraften hos en del gamla Personer ingår i blodet och detta är orsaken till deras afsvagade frälsning, dock måtte man antaga en organisk grund för den ornateliga kungen hos följande, vitt måtte man afseende antaga en organisk grund för det matfatta och någon annan rimlig orsak till de gamlas Genighet kan vara omöjlig att finna i viljan och förståndet, men kan vi verkligen begripa, att Genigheten matverkar af den starkare bloddriften i ungdomen, och af Egasmen samt avlyftningen i manna åldern, men driften alltså yttling hos olika Personer af samma ålder, kan icke på annat sätt förklarar, än genom antagandet af en organisk grund; liksom olika åldern hos olika Personer utan all visuell har för grund i de olika konstitutionerna, ingående

i viljan och förståndet. Den moraliska
ställan till gienigheten, hos Descartes skulle
gentligen vara den metafysiska som både
säker: förnuftet, förståndet eller viljan,
inens en sådan metafysisk ansak till gienig-
ten finns, iika, utaf alla kändisrörelser har en
organiska men ingalunda metafysiska grund.
För hafva alla passioner en organiska grund
kunna verkans kammer till förnuftet och
viljan. Endast på detta sätt kunna vi för-
stå den tillman insikt: människans vilja
de. 940. Om vi ikke ätt för mycket
beslaga af, på har afren tyfnadsbegäret
för förjäteliga grund: matförlätnings
organerna. Detta är en god art af Egoism
ta tyfnen börjas på som barn, att själva
en matbit eller förkonbit, eller något
annat föremål för Gansen och smaken,
som smakar läckent, därefter tillfriga,
en samt eller 12/20, kunnad den unge
tyfnen väger sig en pepparkaka eller dy.
Kännte finner man nätt orsaken, hur
före fatigbarhet althas på många tyf-
nar. Rika mans barn hafva ingen nätt
själva. Den före är det proportionen vis för
de tyfnas ibland de rika. I bland ständpro-
paner är de ständans ambitioner på
stor, att de för all del i världen måste
kunna sina barn för denna last. Bar-
teff, lagomaga och några andra rikt
bara stordygnas göra hänfärd ett on-
dantag, hos sådana individer har tyfnad

onsten nedan i moderlifvet, fått sina utbildade
organer.
941. Chunn vi säka den organiska grundens för
tyfnads begäret. Matförlätnings organerna
vilja vi den före ikke bestida Gallens tyg
organer i hjernan. Då ~~en~~ nemligen nemligen
vitt organer, äro skapade af det organiska
lifvet, på måste det finnas en bestämning propor-
tion, mellan perceptionens organer i kroppen
och receptionen organer i hjernan. Mat-
förmåne nötkes fruar och gren på stam-
men: mat i unga, den, fruar och lång kalls.
Den som har stark kändisrörelse, han
akefä förmåga, att uppfatta ställe den
samma: or föråtens har akfä förmåga
att förmatta maten. Denna proportionen
likhet mellan perceptionens organer i hjer-
nan och för perceptionens organer i kroppen
skall tralligen blifva bekräftad af arato-
min. Ty för organer i hjernan är för afskän-
gen, som upväcker passioner i organer, fastän
denna upväcker begäret i viljan, på vida blatta
föremålet intogke på tyfnens organer ikke tåna
kunna rentas, abstracte på viljan, i hvilket
fall vi skulle vara nödsakade att abstracte
vilja att antaga en abstracte vilja, det
vill sägas: Den skulle då nödvändigt upväcka
att biga i viljan, utan intogke, utan pas-
sion. Men ^{vi} hafva nedan förut visat, att det
är passioner som upväcker begäret i viljan,
och begäret, sedan afskänningen upväcker
passionen, men utbildningen är akfä en
afskänning, som kan upväcka verklighet
i passionens organerna.